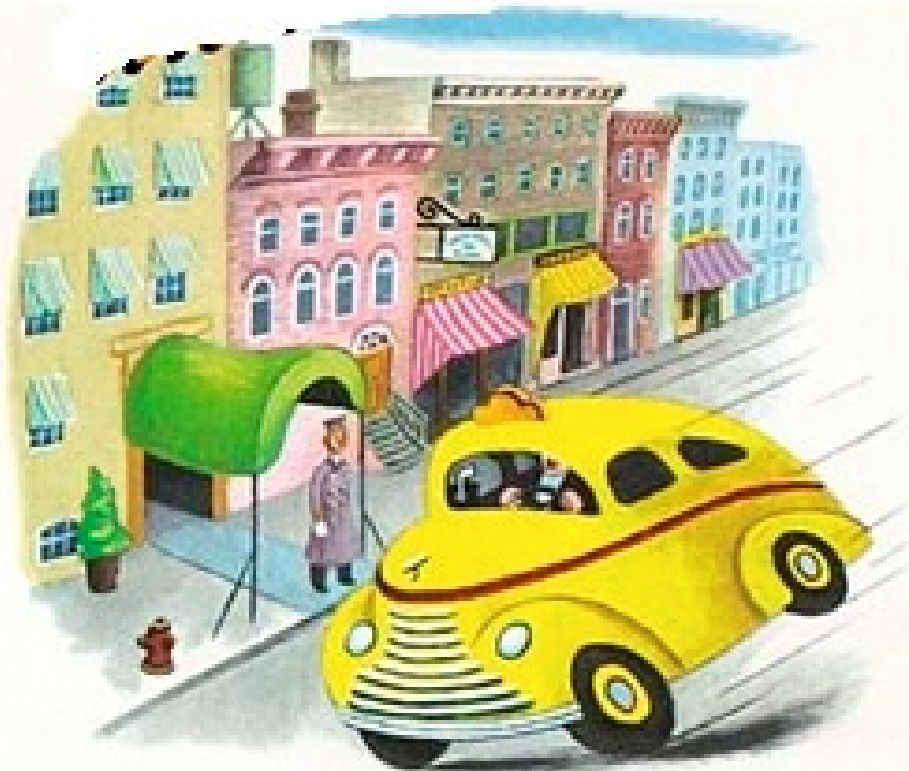

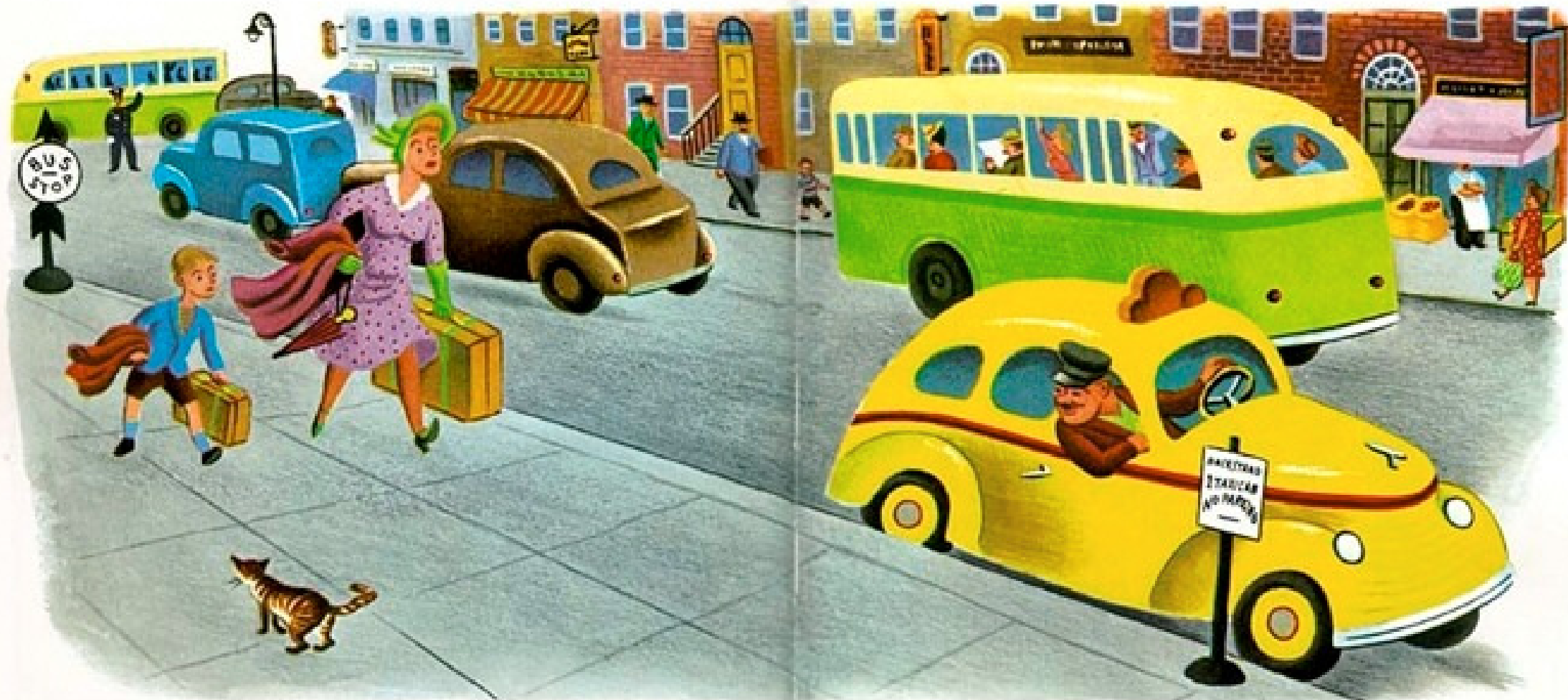
המונית המהירה

לוסי ד. מיצ'ל, אירמה.ס.נלאק, ג'סי דאנטון
איורים טיבור גארגלי

הייתה פעם מונית. צהובה עם שני פסים
 אדומים סביבה, ועם ספסל אחורי רך.
 היא יכלה להאיץ במהירות זזז... ולעצור מהר
 ררר...
 לנהג קראו ביל. ביחד הם היו זוג מהיר מרוד.
 יום אחד עמדה המכונית ברחוב קרוב
 למדרכה. ביל והמונית שלו לא אהבו לעמוד כך
 זמן רב. "מעניין מי יהיו הנוסעים שלנו עכשיו"
 חשב ביל.

הוא הוציא את ראשו וראה את טום עם
מזוודה קטנה ו אמו של טום, עם מזוודה
גדולה. ושניהם נשמו קשה.

ואז הוא שמע זוג רגליים רצים במדרכה בום,
בום! ועוד זוג רגליים קטנות לידן פיט! פיט!

טום ואמו נכנסו למונית וסגרו את הדלת.
"בוודאי גברתי!" אמר ביל "אנו זוג מהיר. נביא
אתכם לשם." והמונית פרצה קדימה כמו קרן
צהובה.

טום ואמו הוקפצו על הספסל הרך. אך פתאום
ררר! המונית נעצרה. אור אדום הופיע ברמזור
ותחת הרמזור עמד שוטר.

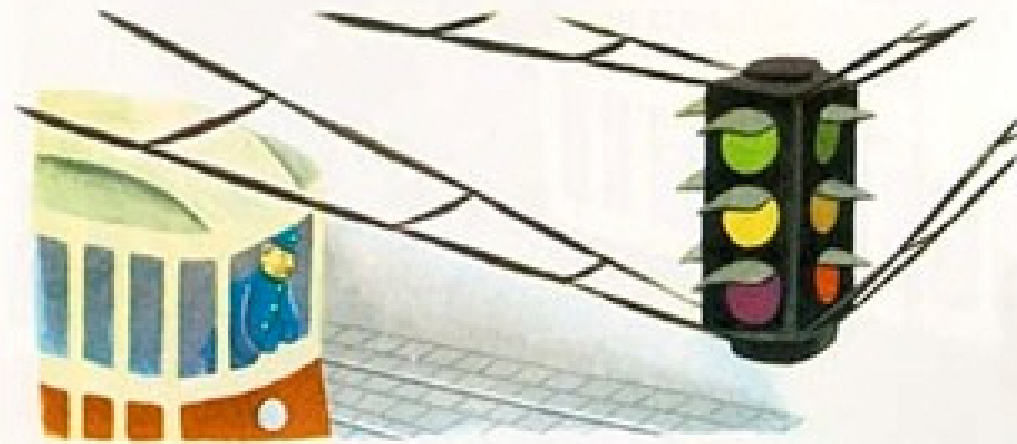

"הו, נהג המונית" נשמה כבודות אמו של טום
"אנא הסיע אותנו לתחנת רכבת, מהר כמה
שרק אפשר. אנו מאחרים והרכבת לא תמתין
לנו! או-או-או!"

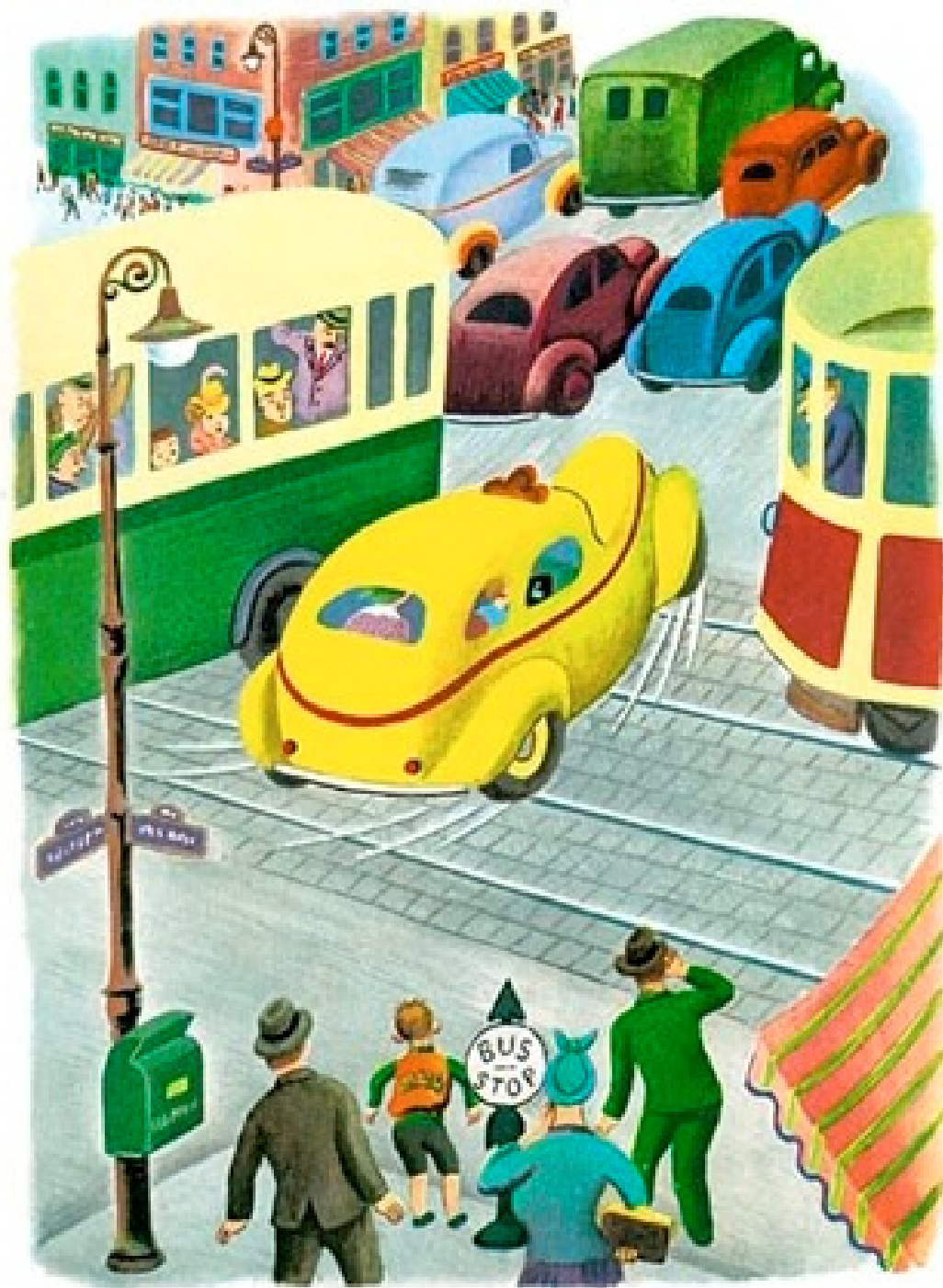

המונית נסעה בכביש יותר מהר מאי-פעם.
מדי פעם נאלצה להתפתל בין כלי רכב
אחרים, משאיות וטנדרים ועוד.
"וי!" אמרו אנשים ברחוב "זו מונית מהירה
מאוד. מעניין לאן הם ממהרים. מזל שיש
להם נהג טוב."
המונית עברה ליד אוטובוס. היא עברה סביב
אוטו קטן. ופתאום רררר... עצרה שוב.

שאלה אמא של טום "נהג, למה עצרת?
אנו חייבים להמשיך. אנו מאחרים
לרכבת."
וביל ענה "גבירתי, כל כלי הרכב חייבים
להמתין עד שהאור יהיה ירוק. אבל אנחנו
זוג מהיר. נביא אתכם לשם." ואז האור
ברמזור נעשה ירוק ובזזזזז.. הם המשכו
בנסיעה.

היא נעמדה אחרי משאית מלאה פחם
שתמרנה ליד מדרכה. הנהג של המשאית כוון
אותה אל חור של מרתף הפחם שבמדרכה.

טום נעמד כדי לראות טוב יותר את המשאית
הגדולה. הוא ראה מנוף בצד וחיכה שהנהג
ימשוך את המנוף והפחם ישפך למרתף. הוא
כמעט והצטער שהם ממהרים כל כך.

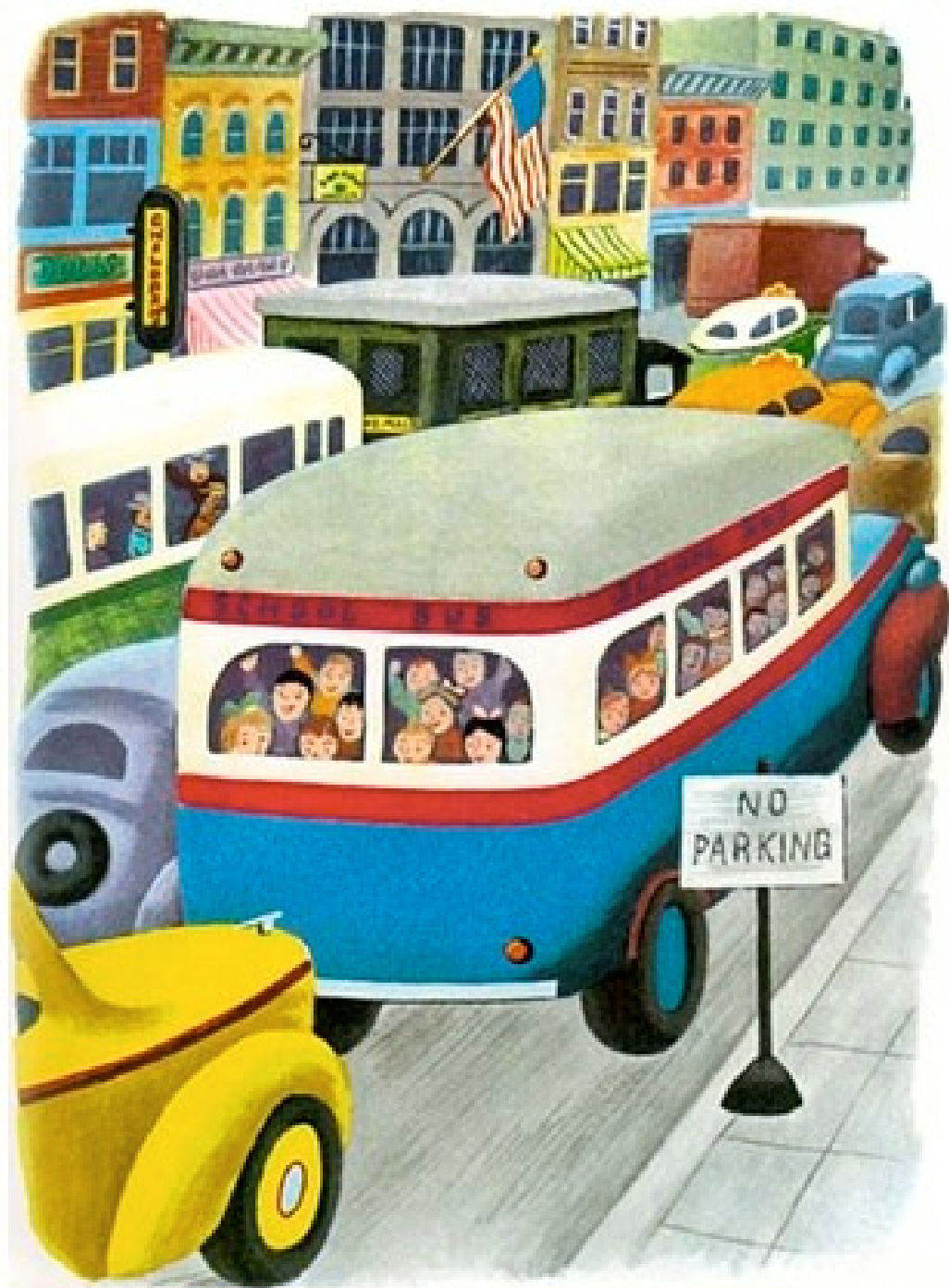
אמא של טום קראה "נהג, קודם הרמזור עצר
אותך ועכשיו אנו עוצרים אחרי משאית. אנו
מאחרים והרכבת לא תמתין!"
ואז קרא ביל לנהג המשאית "אנא, תן לי
לעבור!"

ונהג המשאית חיך ועצר את הרכב שלו.
בזהירות העביר ביל את המונית הצהובה ליד
המשאית הגדולה.
"אנו זוג מהיר" קרא ביל מעל כתפו "נגיע עוד
בזמן."

התנועה הקפיצה את אמו של טום עד תקרת התא
והכובע זז על אוזן שלה. המזוודה הגדולה נפלה
במכה על הרצפה והמזוודה של טום דילגה על
המושב.
אמא של טום יישרה את הכובע, הביטה על השעון
ואחר כך הסתכלה דרך החלון על כל המוניות,
האוטובוסים ומשאיות.

היא שוב קראה לביל הנהג "נהג, קודם הרמזור
עוצר אותך, אחר כך נתקעת אחרי משאית
ועכשיו אתה בתוך תנועת רכב צפופה. נשאר
כאן כל היום ואנו מאחרים נורא והרכבת לא
תמתין!"

"אנו רוצים לעבור! אתם מפריעים לנו. אנו זוג
מהיר ורוצים להגיע מהר"

הונק! הונק!

ככל שקרוב יותר לתחנת רכבת, כך יותר
מכוניות מסוגים שונים היו ברחוב.
המונית המהירה התפתלה והסתובבה ועברה,
אבל פתאום ביל עצר וצפר שוב.

הונק! הונק!

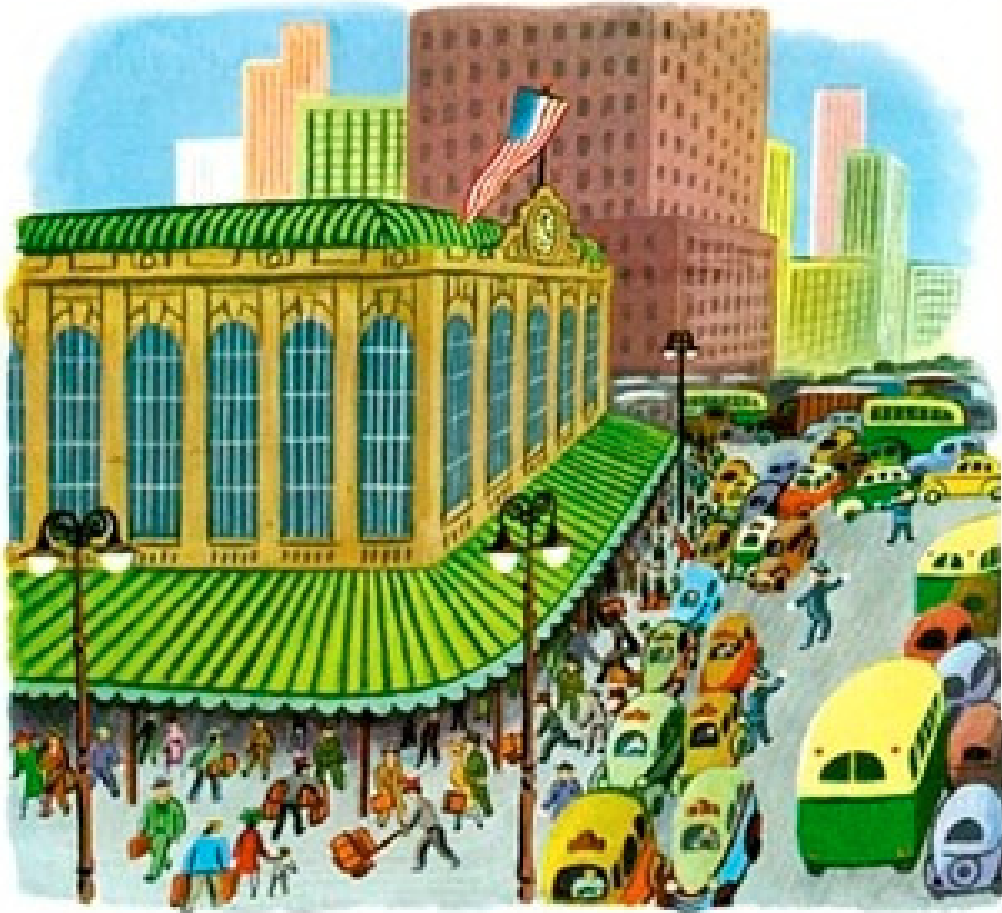

ואז ביל הפעיל את הצופר "הונק! הונק!"
קראה המונית הקטנה "הונק! הונק!"

הונק! הונק!

שם במורד הרחוב יכלו לראות את השעון
שעל תחנת הרכבת. הרכבת תצא בעוד
חמש דקות. היה באמת מאוחר, מאוחר
מאוד והם ידעו שהרכבת לא תמתין להם.

ואז פתאום תנועה התחדשה. המונית
הקטנה עברה סביב לאוטובוס, ודילגה
בצידה של משאית, וליד מונית אחרת.
אמא של טום הביטה על שעון התחנה.

עוד ארבע דקות עד שהרכבת תצא. ואחר כך רק
שלוש דקות. ואז עוד שתי דקות.. והמונית עצרה
מול תחנת הרכבת.
טום קפץ מהמונית בזמן שאמא שילמה לביל. היא
לקחה את המזוודה שלה, וטום לקח את המזוודה
הקטנה שלו והתחילו לרוץ.
פום! פום! פום! - טקי! טקי! טקי!

ביל הביט אחריהם וחייך למונית הצהובה
שלו "אכן, אנו זוג מהיר מאוד. הבאנו אותם
עוד בזמן!"

וכך היה. הכרטיסן היה כבר מוכן לתת סימן
לנהג הקטר. אך הוא ראה את טום ואת אמו
רצים על הרציף וחיכה להם. הוא לקח את
המזוודה הגדולה מאמא של טום, פתח לה
את דלת הקרון ונתן לה שוב את המזוודה.
טום קפץ לרכבת אחרי אמו, יחד עם
המזוודה שלו, מתנשם כבדות.

"כולם לעלות!"

קרא הכרטיסן
ונתן סימן לנהג הקטר.

ואז הכרטיסן קפץ לקרון בדיוק כשהרכבת התחילה
לנוע. "אתה בחור מהיר" אמר לטום, ולאמא של
טום אמר "הספקתם בדיוק בזמן!"
טום עדיין התנשם כבודות אחרי הריצה אבל אמר
"הספקנו – כי – הייתה לנו – מונית מהירה – ונהג
מהיר. היית צריך לראות –

איזו מונית מהירה

